

pevnost

edice

Jana
Rečková

Věčný
čas zubů

část první

Jana Rečková

VĚČNÝ ČAS ZUBŮ

(část první)

Jana Rečková

VĚČNÝ ČAS ZUBŮ

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2010

Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-071-2

ČÁST PRVNÍ

STARŠÍ DRUH DĚSU

Vlci

V konečné fázi lovu se trochu stáhli, oba, on i jeho družka, aby viděli, jak si jejich potomci poradí. Vybrali menšího jelena, jistě, ale stejně bylo napínavé sledovat, co všechno se mladí vlci naučili. Od nás, od starých, napadlo ho.

Najednou to věděl. Pohlédl na svou vlčí družku a věděl, že tuhle zimu nepřežije. Mladí se přidají k nejbližší smečce a povedou si dobře, tím si byl jist. Jsou... prostě vlci. Vzpomněl si, že je ze smečky vypudili kvůli jeho nezvyklému vzhledu; byl větší, černější než ostatní, vypadal jako vlk s psími předky, a kdyby nebyl nejsilnější a nejchytřejší, dopadlo by to s ním špatně.

V duchu se usmál. Ale byl to dobrý život. Jenomže teď by měl dělat něco jiného. Matně si vybavoval jinou smečku a jiný druh doupat. A ještě... Nějaká žena stála v obdélníku dveří, zevnitř z domu na ni dopadalo světlo. Volala ho jménem. Kdyby si tak vzpomněl na to jméno...

Mladí skolili kořist a nadšeně pošťkávali, musel je napomenout. Nakrmte se, ale potichu. Lehl si vedle své milované družky a pořád vzpomínal. To jméno! Kdysi mu ně-

kdo říkal, že nesmí zapomenout své jméno... Dívala se na něj vyčítavě, protože jí nevěnoval pozornost. A unaveně. Neopustím tě, slíbil jí v duchu a uvědomil si, že to uvnitř ve své hlavě vyslovil jinou řečí.

Až v noci, ve snu – dlouho už nepoužil to slovo, i když sny samozřejmě měl – uslyšel tu ženu na prahu domu. „Ast-arééé!“ volala do noci, ale on se nechtěl vrátit. Probudil se a přemýšlel, jestli ji dokáže najít. Určitě je ještě naživu, lidé žijí dlouho. Ochutnal vzduch. Zima už se plížila kolem, v lese blízko velkého jezera ještě neudeřila, ale brzo na to dojde, a pak jeho družka umře, on pro ni bude chvíli truchlit a pak odejde jinam. Už bylo načase.

U lidí

Dům – nebo spíš srub – stál na kraji osady, která se snad ani nedala nazvat vesnicí. Ve sněhu k němu nevedla žádná proházená cesta, z komína se nekouřilo. Zarostlý tulák v dlouhé ošuntělé bundě a odřených manšestrácích se zastavil u napůl zborcené brány v chatrném plotě. Poznal, že je stavení opuštěné už dlouho, a teď pomalu uvažoval, co s tím.

Sousedé toho neměli moc na práci takhle v zimě, protože turistický průmysl sem ještě nedorazil, a tak ho někdo zahlédl z okna. Otec rodiny zavolal telefonem jiné, vzdálenější sousedy, ti vzali pušky a dojeli na lyžích. To už byl nezvaný host uvnitř – nebylo zamčeno; proč také. Věděl o nich a měl v úmyslu s nimi promluvit. V domě nenašel vůbec nic, co by mu prozradilo osud té ženy, tak se musel zeptat. Lidé to tak dělali, na to si také vzpomínal.

Byli čtyři, dva starší muži, dva mladí, všichni ozbrojení.

„Vylez ven!“ zahulákal jeden z nich.

Vyšel před práh. „Hledám paní Lillu,“ řekl. Stál klidně, s rukama volně svěřenýma.

„Nestojíme o to, aby nám tady přespávali tuláci!“ křikl mladík přeskakujícím hlasem.

Usmál se. „Nebudu tady spát a ukrást tu není co. Co se stalo s paní Lillou?“

Starší muž v pletené čepici přešlápl (tenhle neměl lyže, byl to ten odvedle). „Zabilo ji zvíře. Zvířata, možná vlci.“

Astar (teď už k němu to jméno přišlo úplně samo) se zamračil. „Vlci?“ Ještě na něco si vzpomněl a najednou to zbolelo, ani nevěděl proč. „A její kluk?“

„Byl zrovna ve škole.“ Muž se přestal tvářit nepřátelsky, zřejmě mu došlo, že neznámý rodinu znal. „Pak ho poslali do Evropy. Za babičkou nebo co.“

Astar pomalu přikývl. Postupně si ty věci vybavoval, i neznámou babičku. Bydlela sice v Evropě, ale někde v horách a lesích, podle fotek to tam vypadalo jako... jako doma. Něco na tom, co říkal tenhle soused (Harry nebo Barry? Je to možné, že by tak zestárl?), se mu nezdálo. Vlci. Proč by to dělali? Copak lezou lidem do domů? „Vlci... To je přece nesmysl.“

„Jo.“ To promluvil druhý starší muž. „Ten starej indiánskej šaman vykládal o vlkodlacích, a že jeho kmen se postará o pomstu.“

Astar potrásl hlavou. Zatraceně, myslelo mu to hrozně pomalu. Jako vždycky, když... Nebyl si úplně jistý, když co. „A postaral?“

Muži sklonili hlavně pušek. Příšera, která mluví, není tak docela příšera, vybavil si. Někdo to takhle říkal, někdo

mladý, ale chytrý ze školy. Ten kluk. A znovu bodnutí bolesti. Odešel jsem, protože... prostě už byl čas. Jsem příšera?

„Prý ano.“ Větší z mladíků se uchechtl. „Prý vypálili celou vesnici vlkodlaků. Probodali je stříbrem a spálili na popel.“

Astar se zachvěl, ale jen v duchu. Ještě mu to nedocházelo. Věděl, že se mu mozek zase rozhybe, ale chtělo to čas. Byl moc dlouho tím druhým.

„Co jsi zač?“ zeptal se muž bez čepice. Frank; Lilla mu tak říkala.

„Starý přítel. Kdysi jsem tady byl... na návštěvě.“

Koukali nedůvěřivě, ale už se nebáli. „A teď jsi tady chtěl ubytování? Večeři?“

Pokřčil rameny. „Jak daleko je nejbližší motel?“ Měl trochu peněz, protože zlehka vykradl opuštěný tábor pár desítek mil odtud. Ti lidé byli možná mrtví. Zmrzli, něco je sežralo, zapadli do podzemní jeskyně – zrádných strží tady bylo až dost. Ale stejně si vzal jenom odložené oblečení, které se válelo venku vedle stanu, a po jedné bankovce a pár drobných z každého ze tří batohů. Jako zloděj byl vždycky ohleduplný.

Zasmáli se. „Tam do večera nedejdeš,“ řekl Barry (jo, tak se jmenoval) a mávl rukou směrem k silnici, ten směr už si Astar vybavoval. Dost daleko k silnici, a ještě pěkný kus na východ po ní. Že by mu někdo zastavil, to není moc pravděpodobné. „Můžeš přespat v mojí kůlně. Dá se tam zatopit, teda když si naštípeš dříví, hodím ti tam deky a něco k jídlu se najde. Ale žádnéj chlast, jasný?“

„Míval jste psa,“ řekl Astar. „Pořád běhal kolem plotu a štěkal, na to si pamatuju.“

„Umřel, byl už starej.“ Barry na něj upřel pronikavý pohled. „To zranění mu akorát dodalo. Ten den, jak zabili Lilu. Už byla tma, my nic neviděli a neslyšeli, ale Stopař vyváděl jak šílenej. Pak se utrhl... A našli jsme ho ve sněhu, pěkně potrhanýho. Když ta učitelka přivezla Tonyho.“

„Učitelka?“

„Jo, chystala ho na nějakou matematickou soutěž, měl prý nadání. To ona ztropila poplach, Tony jenom stál a koukal a nic neříkal.“

Šli po tobě, jen si to přiznej. Astar se znovu otrásl, tentokrát to neskrýval. Ti chlapi klidně můžou vidět, že ho to vyděsilo. Pomalu zvedl hlavu. „Díky za nabídku, budu rád, když mě tady necháte vyspat. Zítra bych zašel za tím šamanem.“

„Můžu ti říct leda tak směr, kde jeho kmen žije. Ale občas se stěhujou a nepotrpí si na návštěvy.“

„Jasně. Chápu.“ Měřil si je pohledem, oni zase jeho. Jejich pach se od začátku rozhovoru změnil. Teď ho tak trochu vzali mezi sebe. Mezi lidi.

* * *

Ahdi Dahwar měl sny, své vlčí sny, jak jim říkal, a pořád se budil. Slyšel, jak starý šaman vedle za tenkou příčkou přechází, škvírou pod zkrivenými dveřmi pronikalo do jeho kumbálku světlo. Něco nebylo v pořádku.

Nevydržel to, vstal, hodil na sebe těžkou dlouhou kožešinovou vestu a v plstěných pantoflích přistoupil ke dveřím. Nemusel klepat, stařec o něm věděl a otevřel. „Pojď, můj žáku,“ pozval ho ke stolu. Pil horké pivo s odvarem z hub na zbystření smyslů. „Pomsta je blízko,“ řekl. „Cítíš to?“

„Něco ano, ale...“

„Byl jsi ještě hodně mladý.“ Starcův obličej se poskládal do hlubokých, trpkých vrásek. „Udělalí jsme to špatně. Oni nebyli všichni zlí.“

Ahdi okamžitě věděl, o čem je řeč. O zničení té vesnice vlkodlaků. „Zrůdy nemají právo žít mezi námi.“

„O tom právě mluvím. To je špatně. Někteří bílí si dodnes myslí, že my nemáme právo žít. Chápeš?“

„Zavrhuješ rasismus,“ kývl Ahdi. Pochopitelně uměl číst, měl maturitu a občas si zajel do města do studentského internetového doupěte. A s bílými rasisty už se potkal. „Rasismus v širším slova smyslu.“

„Ano. Dobře hledáš slova, můj žáku.“

„A myslíš, že někdo z nich přežil?“ položil Ahdi praktickou otázku. „Někoho cítíš?“

Starý šaman kývl. „Připrav se na proměnu. Nevíme, v jaké podobě přijde.“

* * *

Pár hodin proležel nehybný, jako mrtvý – to pokaždé po tom dryáku, který uvařili spolu s vesnickou bylinkářkou. Chutnal hořce a zvláště, a Ahdi při pomalém upíjení míval pocit, jako by se vracel domů. Pak usnul a měl vlčí sny. Vzbudila ho palčivá bolest na rameni, kam mu šaman přitiskl stříbrný amulet ve tvaru vlčí hlavy. Na tvaru nezáleželo, stejně jako na znacích tajného obrázkového písma, jímž stařec pomaloval podlahu chaty. Důležité byly rostliny, které Wajka schraňovala ve své chatrči, některé části sušené na půdě, jiné zkvašené v malých nádobkách na policích ve sklepě. A to, čemu v duchu říkal latentní vlohy.

Teoreticky se mohl každý šaman proměnit v jakékoli zvíře. Skutečnost nebyla tak barvitá. Ahdi osobně poznal jednoho, který se dokázal proměnit v medvěda. Před pár lety ho zastřelili dřevorubci a teď jeho kožešina beztak zdobí nějaký ten srub.

Ahdiho učitel soudil, že zůstal ve zvířecí podobě příliš dlouho, až zhloupl a ztratil lidskou podezíravost. Starý šaman se neproměňoval, nedokázal to, ale to věděl jen Ahdi a bylinkářka Wajka.

„Au,“ zavrčel. „Pálí.“ Vždycky ztrácel pořádný kus slovní zásoby. A zábrany a lidské vychování – musel se hrozně krotit, aby něco nevyvedl. Když se během dne potácel mezi chatkami, sruby a chatrčemi neuspořádané vesnice, psi mu s kňučením uhýbali a děcka se schovávala, i ten nejpitomější výrostek poznal, co se děje. Na tohle měli indiáni radar. Běloch by si nejspíš pomyslel, že mládenec něco vypil nebo vykouril. No ano, vlastně vypil.

Wajka mu připravila krvavé maso, zhltal ho a cítil se silný. V noci už věděl, že se promění, jakmile to bude potřeba, a rychle. Proběhl se po lese, čichal, jestli neucítí cizince. Nic. Předpovědi starého šamana nebyly založeny na čichu, ale na jiném smyslu.

Měl tisíc chutí proměnit se a něco si ulovit, jenomže to nesměl, málokdy to dokázal dvakrát tam a zpátky; musel počkat, až se objeví neznámý mstitel. Když se vrátil, Wajka nejdřív ucouvla, tak mu rudě planuly oči, ale pak mu podala další krvavý kus masa. Zhltal ho a na chvíli usnul.

Probudil ho tentokrát čich. Byl už den a vedle byl někdo cizí. Ahdi vyskočil z postele. Překvapilo ho, že má ruce a nohy, ale nevadí, aspoň se mu bude lépe otevírat.

U stolu seděli dva muži, starý šaman a ten cizinec, vel-

ký, se širokými rameny, spoustou tmavých vlasů, ale čerstvě oholený, s typickým držením těla, v němž Ahdi četl nelidskou sílu. Mladého šamana si změřil pohledem, který byl pronikavý, a přitom v něm jiskřilo něco jako pobavení. Nic nepřátelského. Ani v jeho pachu.

„Není k zahzení mít takovou tajnou zbraň,“ pokývl neznámý směrem k Ahdimu. „Ale kvůli mně jste se nemuseli obtěžovat. Vy jste moji ženu nezabili, to udělal můj vlastní kmen.“

„Vzali jsme na sebe pomstu,“ řekl starý šaman. „Tvůj kmen jsme vybili.“

„Odešel jsem od nich.“ Cizinec, ten netvor v lidské podobě, pokrčil rameny. „Jsem zkrátka pacifista.“ Mrkl na Ahdiho, jako by si byl jistý, že mladík zná tahle dlouhá cizí slova, pak dodal: „Vždycky pro mír. Žádné zbytečné krveprolití. Léta jsem se s nimi hádal, ale nikam to nevedlo.“

„Co od nás chceš?“ vyštěkl Ahdi.

„Vlastně už jsem to řekl. Kvůli mně se neobtěžujte proměnami a nočními lovy – i když se mi zdá, že bys na mě byl sám, mladý muži a vlku. Zažil jsem zajímavější časy. A pokud vám tehdy někdo ze smečky utekl...“

„Neutekl,“ promluvil starý šaman unaveně. „Cítil bych ho.“

Návštěvník na něj chvíli upíral ten ostrý, jiskřivý pohled. „Ano. To vidím. Jsi už poslední, co? Přírodní výběr všechno srovná k průměru. A co teprve sociální výběr.“ Ušklíbl se. „No, mladý bratříčku, můžeš se proběhnout a něco si ulovit, a pak klidně strávit zbytek života v lidské kůži, já tě neohrozím. Nikoho z vás.“

„To není možné,“ ozval se ženský hlas od laťkových dvířek kuchyňského přístavku. „Nikdo z vás takový není.“

Jste... bestie!“ Wajka držela pušku. Ahdi cítil pach stříbra – ovšemže ji nabila stříbrnými kulkami.

„Počkej, Wajko,“ zarazil ji starý šaman. Obrátil se znovu k cizinci. „Ta žena žila sama se synem. Její muž se před lety zabil v lese, spadl na něj strom. Jak do toho zapadáš ty?“

„Nejspíš ses nevyptával moc podrobně, šamane.“ Kdopak by ti sám od sebe vykládal o nějakém zaběhlém psisku... Je teď správná chvíle? Je. Poslouchají a nedávají pozor.

Skočil, vytrhl té ženě pušku a vyrazil ven. Lidé, kteří postávali před šamanovou chatou, kam viděli vstupovat cizince, se rozlétli jako hejno slepic, až na pár mužů, ale ty jednoduše odhodil do rozčvachtaného sněhu s blátem. Běžel rychle, i když ne tak rychle jako vlk. Ani se nemusel moc štvát, ten mladík se ve dne nedokáže proměnit, nemá zkušenosti, je to prakticky člověk... Pušku nechal opřenou o první strom, aby ji našli. Pro chudý kmen mohla mít dost velkou cenu. Stříbrné náboje z ní vyndal a strčil do kapsy bundy. Pofoukal si pálící prsty a utíkal dál.

Teď mířil do bývalého sídla své rodiny. Nechtělo se mu věřit, že by se jeho děda nechal přimět k vraždění. Ostatně ani sourozenci jeho matky, ani jeho bratři a sestry; všichni měli dědovu výchovu a bezezbytku přijali jeho názory. Jako vlci z Kiplinga, jak zjistil, když si kdesi v něčí knihovně přečetl Mauglího: lovit pro potravu, ne však pro zábavu.

Jo, a nežrat lidi ani vlky, protože to je ohavnost, doplnil by děda.

Zastavil se v místě, kde les houstl a terén se stával pro člověka dost nepřijemným. Proměnit se? Kdyby si zabalil boty do šatů, bez problémů by všechno unesl v tlamě... Ne. Mohl by zapomenout, co vlastně chtěl a kam měl namířeno. V té druhé podobě se mu to někdy stávalo... A Lilla na

to doplatila, protože potkal tu vlčici... Vztekle potřásl hlavou. Ne, radši nepohodlí než zase zhloupnout. Pamatuj, aspoň hodinu denně člověkem! Tak to říkal děda, a on ho neposlouchal.

K obydlí, vykopanému a vyhrabanému v zemi u skály, která tvořila větší část stropu (a nejspíš tam bývala i nějaká přírodní jeskyně, to už nikdo nepamatoval), doběhl, když už se stmívalo, unavený, upocený a rozedraný. Sedl si na kámen před vchodem a vytáhl obří, dřevorubecký sendvič, poslední z toho, co mu dala na cestu Barryho žena. „Jako bych vás znala,“ řekla a myslela to vážně, žádný flirt. Mohl říct něco jako že tady byl na návštěvě a že ho asi zahlédla, ale nechal toho, když se jí podíval do očí. Ne, téhle paní se nelže, i když je to obyčejná, prostá paní dřevorubcová. Věnoval jí vděčnou vzpomínku a už najedený odhodlaně odhrnul pár suchých drnů pod skalkou a otevřel dveře z hrubých prken.

Nečekal, že najde někoho živého, a věděl, že pach smrti už vyvanul, přinejmenším že ho v lidské podobě neucítí. Pro orientaci v doupěti nepotřeboval světlo, ale teď sáhl po pochodni, připravené ve výklenku za dveřmi i s křesadlem nebo zápalkami. Chtěl vidět, co se tu stalo.

Našel jen kosti. V hlavní chodbě, v místnostech s lidským nábytkem a lidsky vysokými stropy, kde se nemusel ani shýbat, všude kosti, rozházené, divoce a naschvál, že se nedalo poznat, ke kolika tělům patří. Pohromadě zůstaly jen některé páteře, lebky většinou někdo rozbil, někdo hodně vztekly. V té změti se na podlahách, jimž uhnula prkna (bylo to tou prolitou krví?), válely cáry látek. Ten, kdo sežral maso z mrtvých těl, jim nejprve strhal šaty.

Astar pomalu, pečlivě zkoumal kosti. Lidské i vlčí, a některé by nedokázal určit a zařadit ani ten nejlepší znalec; tady

někoho zabili právě uprostřed proměny. Vypadalo to děsivě, ještě děsivěji než samotný triumf smrti a žravosti. Prohlédl si otisky zubů na kostech. Byly jednoznačně vlkodlačí a pocházely od různých jedinců. Tady pracovala celá smečka.

Co mohlo podnítit tak šílenou nenávist? Jeho rodina žila odloučeně už léta, ostatní je neměli rádi, ale tohle?

Zvedl se, opřel se o vlhkou stěnu (už dávno to tu nikdo ne-namořil, neimpregnoval a nenalakoval). Stalo se to už před tolika lety. Proč je žal vždycky tak čerstvý? Nikdy se nedozvím, co vyprovokovalo takovou zběsilost, stejně jako nepoznám, které kosti patří mým příbuzným a které útočnickům.

Vyšel ven a chvíli jenom dýchal.

Nejdřív smečka zabila Lillu. Potom jeho rodinu. Pak šaman zavedl své lidi do sídla smečky a tam všechny pobili ohněm a stříbrem. Určitě přitom ztratili pár bojovníků; ve vesnici bylo málo mužů, teď si to zpětně uvědomoval. Sklonil hlavu. Mohl bolestně výt. Nebo nařikat, nebo zpívat. Neudělal nic z toho, jen se díval, jak sníh tmavne, protože kde-si nad mraky slunce klesá do západních lesů a za hory.

Všechno je hotovo, dokonáno, není co dodat.

* * *

Ahdi věděl dvě věci: zaprvé že neusne, že se musí proměnit a proběhnout a lovit. Za druhé věděl, že starý šaman nechal klidně odejít toho netvora, možná posledního svého druhu, tedy posledního z neředené krve, nechopil se příležitosti jeho rasu úplně vyhladit. Wajka zuřila, i když dostala svou pušku zpátky, ovšem bez stříbrných kulek. Jak to dokázal? Vlkodlak se nemůže stříbra ani dotknout, natož ho odnést s sebou!

Nebezpečný. Škůdce. Zabít!

Jednoduchá úvaha, ale obtížnější provedení. Olízl se. Sílu. Potřebuju sílu.

Odebral se do meditačního stanu, ověsil se mocnými amulety, zapálil oheň, nasypal na něj drcené byliny a kostní prášky, sedl si a začal vrčivě prozpěvovat zaklínadla lesa, hor, mraků a vody. Později vycítil přítomnost starého šamana, rozpoznal i jeho hluboký nesouhlas, ale věděl, že ho stařec nebude rušit. To by bylo proti jeho vlastním pravidlům, proti tomu, co ho učil. Ahdi už nebyl žádný učedník, znal všechno, co šaman potřebuje, a díky vzdělání ve škole a všemu, co vyčetl z knih, možná i víc.

„Srdce ale nezměníš,“ zaslechl zvenku slabě, velmi slabě, velmi bezmocně.

Na cestu se vydal po setmění a proměnil se na svém tajném místě na kraji lesa. Ještě předtím, když rukama roztrášenými chladem skládal šaty na poličku z větví, uvažoval, jestli je pro opravdové lykantropy proměna také tak bolestivá. Možná se na to dá zvyknout, ale to by musel víc trénovat...

Konečně se mohl rozběhnout po sněhu. Lehkost běhu byla neskutečná, snová, síla mu tepala v krvi a ve svalech, jeho rozum se topil v drogách, které vypil, vykouřil a načichal se jich z vlhkého dýmu ve stanu, a také v těch, které si jeho mozek sám vyrobil.

Stopa byla jasná, vlkodlak se nesnažil skrývat a šel v lidské podobě, kdoví proč se tak uboze, těžce plahočil, když mohl letět jako šíp.

A tady je. Ve vypálené osadě, kde popel dávno rozfoukal vítr a sníh už poněkolkáté pokryl černé jizvy země.

Stál tam tak klidně, beze strachu, přestože se na něj hnal

rozzuřený vlk. Něco řekl, zasmál se. Ahdi měl potíže porozumět, něco o fetování, znělo to spíš přátelsky než pohrdavě, ale on se rozhodl považovat to za posměch a rozzuřit se ještě víc.

Skočil. Ještě ve skoku viděl, že netvora zaskočila síla jeho odrazu, pak se lidská postava před ním příkrčila, padla k zemi, překulila, a než Ahdi doskočil, vlkodlak se už měnil a současně ze sebe strhával šaty. Tu neskutečnou rychlost mu zoufale záviděl. A tu lehkost. Žádná bolest, žádné zatínání zubů a úpění tkání, jež se smršťují i napínají, tu nabývají, tam zase ztrácejí objem. Bylo to hned, doslova hned!

Jeho protivník byl silný, aby ne, jako každý plnokrevný vlkodlak, ale Ahdi měl navíc všechno, co si přičaroval, a byl si jist, že zvítězí. Ovšem vlkodlak se dal na útěk a běžel rychle, vyznal se tu a měl větší praxi v běhu po čtyřech, vyhýbal se překážkám, dlouhými skoky překonával strže, před nimiž se jeho pronásledovatel musel zastavit a prozkoumat je. Ale šamana hnala kouzelná síla a nenávist. Kdyby myslel lidským mozkiem, snad by se podivil, kde se vzala, a možná by dokonce dospěl k závěru, že vyrostla ze závidi – strašně toužil být tím, čím se tenhle netvor narodil. Ale vlčí mysl nic takového nepřipustila.

Několikrát ho dostihl. Kousal a trhal, šílel z pachu jeho krve, ale jeho soupeř nebyl obyčejný vlk a rval se víc jako člověk, zákeřně, s klamavými výpady, byl samý úskok; zjevně se snažil útočníka vyčerpat, to ovšem Ahdimu ve vlčí podobě nedocházelo.

Honili se po lese, rvali se, a zase běh ve sněhu, krvavá stopa, a pak najednou silnice, odporná lidská věc, i když teď byla zasněžená a sníh nikdo neodhrnul, jen ho ujezdila projíždějící auta.

Skulili se z náspu přímo do světla, vůz za nimi se zdál tmavý a obrovský, ale bylo to obyčejné osobní auto, brzdilo, samozřejmě šlo do smyku, zahlédl za volantem ženu... Přejede nás! Ne, ubrzдила to, skoro, jen tak do nich tůkla, auto stálo, ona strnule, vyděšeně zírala... Normálně by se jí nebál, jenže teď mu instinkt velel prchat, pryč od lidí a jejich aut, od pachu stroje a benzínu.

Vyškrábal se zase nahoru a prchal do tmy, do bezpečí mezi stromy, v lese nebylo nic strašnějšiho než on sám. Nějakou chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval, než mu došlo, že to ona, ta žena, se měla bát, a další chvíli strávil tím, že sám sebe přesvědčoval k návratu. Třeba tam jeho nepřítel leží v bezvědomí nebo napůl ochrnutý, zraněný... Konečně ho dostane!

Ale na sněhu nebylo nic kromě stop pneumatik a docela malých lidských bot a krve. Nic.

Lynn

Byla to naprosto odporná noc. Taková blbost, jet na pitomou oslavu na otočku, ráno tam, večer zpátky, otrava, únava, výčitky rodičů, co sis to holka vzala, pak Keithovy výčitky, o hodně hlasitější, jako by za svoje nemožné rodiče mohla – a všeobecně jako by zavinila skutečnost, že tři roky po svatbě ještě není těhotná. Během toho hnusně dlouhého dne, plného těžkých jídel, protialkoholických kázání a poučování o všem možném, hlavně o vydělávání víc peněz, nějak dospěla k názoru, že si ji rodiče pořídili výhradně kvůli tomu, aby rodila vnoučata. Neroztomilá nádoba na roz-

tomilé dětičky. A ona, jen si to představte, by chtěla být lidskou bytostí. A to jim ještě neřekla, že uvažuje o rozchodu.

To vlastně neřekla ani Keithovi. Jeho by to v životě nenašlo. Jistěže jí zahýbal, což považoval za normální, a pokud to skrýval, dělal to mizerně, amatér. Ale to nebylo podstatné. Podstatné bylo... Zavrtěla se na sedadle řidiče; řídila už tři hodiny, Keith měl navigovat, jenže usnul. Ani to jí nevadilo, aspoň jí nikdo nevykládal, jak blbě řídí. Podstatné bylo něco jiného. Jak jen si mohla vzít chlapa nudnějšího než vlastní otec? To byla ta otázka.

Jela pomalu; v noci vždycky špatně viděla. Ostatně podezírala jiné řidiče, že nemají o nic lepší zrak než ona, jenom to tutlají, a následně z toho jsou všechny ty strašné bouračky. Silnice byla místy vlhká, místy zasněžená, klidně by to mohlo klouznout, a příkopy se ve tmě zdály hrozně hluboké. Náhon na přední kola je taky pěkná blbost, ovšem Keith chtěl auto, kterým by se mohl chlubit, a dovolit si mohli jenom jedno.

V protisměru se objevila světla, Lynn si promnula slzíci oko. Proč to ten blb neztlumí? Ještě víc zpomalila a sjela až na samotný kraj. Tady byl příkop mělký, zato za ním se zvedal strmý sráz. Teréňák prosvištěl kolem; tohle rozhodně nebyla povolená rychlost. Narazil do ní vítr, který ta obluda (pomyslela si něco nehezkého o mužských údech a jejich ekvivalentu ve velikosti vozů) zvedla. Prudce pohnula volantem, dostala se přes čáru – kdyby tu nějaká byla. Pf. Tady v té pustině? Vyrovнала auto a pokračovala dál svým tempem.

Totíž pokračovala by. Kdyby se z toho strmého srázu po pravé straně neskutálelo řvoucí klubko. Tak to viděla ve světle reflektorů, takový byl její první dojem. Dupla na brz-

du, smýklo to s ní do strany, auto se začalo točit. Stáhla nohu z brzdy a zapracovala volantem. Její čas se jakoby zrychlil, ten venku se zase zpomalil. Už viděla, co jí to spadlo do cesty.

Na silnici se rvala dvě zvířata, trhala se, vrčela a vydávala hluboký hrdelní řev. Možná vlci. Něco takového. Lynn neměla ponětí, jestli tady v těch kopečcích nějakí žijí – no, zjevně se jich pár najde. Blížila se k nim, auto pomalu klouzalo napříč vozovkou, až do propletených zvířecích zápasníků narazilo. Ne moc prudce, ale jeden z vlků bolestně zakňučel, ztěžka se zvedl a odkulhal do tmy. Druhý zůstal ležet.

Sakra, to není vlk, pomyslela si Lynn. Pak už si nemyslela skoro nic, jen se dívala do těch očí zářících vlastním světlem (reflektory svítily někam do křoví na levé straně). Byly moudré a nevinné. Najednou byla z auta venku (Keith se vůbec nevzbudil), klečela u něj a prsty se probírala jeho zcuchanou srstí. Tmavou a ne tak docela vlčí. Něčím jí připomínal psy ze severu, z těch sněžných končin, takové, kteří táhnou saně nebo vyhrabávají lidi z lavin a na krku nosí soudek s rumem. A byl obrovský. Normálně by se tak velkého psa bála, ale tenhle byl zraněný, kožich měl samou krev – a olízl jí ruku. Bylo to divné a příjemné. Tohle, napadlo ji nezřetelně, jako ve snu, tohle by mohl být přítel.

„Dostaneme tě do auta?“ zeptala se ho a opatrně mu zvedla hlavu. Zjevně jí rozuměl, protože se začal nešikovně stavět na nohy. Pokusila se mu podepřít rukama hrud' – připadalo jí, že má hrudník mohutnější než Keith, ale nemusela se moc namáhat, protože její nový psí přítel se už vzpamatoval a nejistým krokem se vydal k autu. Jako by se mu ty čtyři nohy pletly, pomyslela si. A ví, že se má zastavit u zadních dveří; kdepak, tohle není divoké zvíře, ten musel žít s lid-